

s ahogyan a pocsolják „medveállatocskái” az esőben: húszszorosára dagadnak és életrehorgadnak, úgy ezek is, akár a tardigrádák, a lármavilág paideumájának felhőszakadásán a KARKASSZBAN:

gurgulázó üvöltéssel ululázva elnyúlnak és újjáélednek: magukhoz térnek a csend-ártalom áldozatai. És mesésik, hogy olyik megél

de világeletére megbélyegzett marad, és a csendre vágyakozók céduláinak farokszégyenét vonsozolja maga után – így kéri, elébük hullakodva, megpökdösését az elhaladóktól a KARKASSZBAN

(1981 novemberében)

Dudi örököl

TÉNYVÁZLAT

Az örökségen ketten, tizennyolc éven át dolgoztak, az öreg Aldobolyi Kázmér bácsi és neje, Tinka néni – hogy Dudi fiuknak Angliában *legyen*. 80 üveg tinta, fél mászsa úrlap, levélpapír stb., 185 előszobában 860 leelőszobázott óra s ugyanannyi mulasztott munkaóra meg 2-szer 465 álmatlanul átvirrasztott éjszaka árán megszületett az örökség. Ami Öregapóról maradt, mehetett Angliába. A Hatalom megszégyellte magát, mert Öregapót (őszirózsás bal-múltja ellenére) deportálta volt, és mert Öregapó a Hatalmat – mikor még hatalomka amolyan zölden remegő piti vagány volt csupán – bújtatta-védte. Mindez még „annak idején” történt, de a deportálás-a-sártengerbe és a Hatalom (hatalomka) halálos veszedelemből kimentése, valamint az őszirózsás hejehuja nem azonos időpontban esett meg; ami bizonyítja, hogy az „annak idején” még nem jelent feltétlenül egyidejűséget. Öregapót rég elhantolták, tekintélyes hagyatékával a Hatalom kivételt tett és megadta az Engedélyt, értesítették az Állami Szállítmányozót, leltároztak, csomagoltak, pecsételtek, nyaltak-ragasztottak – állt a bál. Rokonság és Hatalom értesítette Aldobolyi Dudit Londonban, hogy ha még nem szakadt tekintélyes örökség a nyakába, hát most szakad.

Mr. Douglas Alistair Algernon MacAldobolyi (szül. Aldobolyi Dudi) az évtizedes álmatagságtól már szinte nyakferdülést kapott – amilyen álmatagon az örökséget számítgatta: a XVII. századi rekeszzománcos orosz burnótosszelencéből kifizeti jelzáloghitelre vett házát; a XVIII. századi alakos ormolú órából („Minerva eladja testvéreit a Fáraónak”) két másik házat vesz; a XVI. századi teknőcberakásos miniatúr zenélő székesegyházból kifizeti minden adósságát, felmondja állását és földkörüli kējútra indul; a XV. századi toledói legyezőgyűjteményből tömi a játékonysági egyesületeket, megnyeri a Derbyt, szeretőt ajándékoz a feleségének, lóistállót a szeretőjének, lepénzeli a sajtót, hogy hallgasson róla, majd jó pénzért eladja Élete Tollbamondását egy világlapnak, amivel megkettőzi vagyonát, és visszavonulva maganélettől-közélettől, csak a múkincsei megőrzésének él. (Hogy kire fogja hagyni? Nem vitás; a Hatalomra, amelynek köszönheti, és az Országra, amely szülte. Szobra szülővárosában a Hazánk Nagy Szülötte nevet fogja kapni.) Mr. Douglas Alistair Algernon MacAldobolyi számításába ritkán szokott hiba csúszni, s ha ő jól meggondolja – meg van az gondolva.

Az örökség 32 ládában, 8 tonna összsúllyal meg is érkezett Pearlmouth kikötőjébe; kirakták, beraktározták és értesítették Mr. Albdolyit. Dudi magánkíviül volt az ideges örömtől, és úgy sejtette a jót, mint aki rosszat sejt. Hogy ezentúl neki áll a világ, az iránt nem volt kétsége; csak azt nem tudta hirtelenében, az ő London környéki baba-házában hová teszi a 32 ládát, melyek mindegyikébe egy-egy hálószobája belefér; fekbért pedig nem fizethet egy olyan örökség után, amelyet a fekbérfizetéshez előbb értékesíteni kellene.

Szerencsére Angliában nincs Hatalom, csak Hatóság van, az pedig megértő és emberséges. A Hatóság értesítésével egyidejűleg – (hogy az örökség az övé, mihelyt a pearlmouthi Rakhatóságnak kikötőileg érvényes Mutogatványt bizonyít arra nézvést, hogy az örökség az övé, s ő mint Felmutató, azonos azzal az Aldobolyi Dudvánnal, Aki) – megérkezett Kázmér papa és Tinka Babamama puszimuszi levele is, amelyből rövid úton kiderült, hogy az Öregapói Örökhagyó Okmány és Jogérvényes Hagyó Bizonylat „benne van valamelyik ládában, gondosan becsomagolva”. Dudi a szülői levél túlboldog áradozását magába vette ugyan, de a visszamosolygást máskorra halasztotta; egyelőre a Hatósághoz támadt sürgős bekopognivalója és kedélye kissé elborult.

Előérzete nem csalt: előzékenyen, emberségesen és teával fogadták. Van-e bizonyító okmánya, hogy ez a nagy darab örökség egy ilyen kis darab emberé, s hogy ő a boldog örökös azonos? Másszóval: *dokument jeszty?* Aldobolyi Dudi nagy igenlő igyekezetében úgy félrenyelt, hogy cigányútra ment nyálát félóra is beletelt, míg felköhögte: már hogyné volna! *Jeszty hát, persze hogy jeszty.* A dokumentum ott van a ládában. – Melyikben? – Nem mindegy az, ha úgyis megkapom? – De, tökéletesen mindegy, minthogy úgyse kapja meg. – Már hogyné kapnám meg, ha egyszer én vagyok az örökös és az enyém? – Csak ha bizonyítani tudja. Tudja?! – De Mr. Hatóság! Hogy bizonyítsam, ha egyszer benne van a ládában?! – Azért kérdeztük, hogy melyikben. – Mért, ha tudnánk, akkor azt az egyet felbonthatnám?! – Szó sem lehet róla. Sem ahhoz, sem a többihez. Hozzá nem nyúl, amíg nem bizonyítja, hogy jogos örököse. Parancsol még egy csésze teát?

Hosszas kikötői ódöngés után sikerült Mr. Hatóságot elkapnia egy korcsomában. – Mr. MacAldobolyi... de jól ejtem a nevet? – kérdezte Mr. Hatóság. – Ejtse, ahogy akarja, ott egye meg a fene. Hogy juthatnék az örökségemhez?! – Hja! Hogy az oné-e, az nagyon kérdéses (megkérdőjelezett, vitaindító és hogynemondjam ellentmondásos). Hallottunk mi már örökségöröző imposztorokról a kikötők körül ólálkodni. – De én igazán az vagyok, Mr. Hatóság, és ha ön ebben megakadályoz, akkor kihágást követ el! – Lehet, hogy kihágunk, de a szabál az szabál. Mr. Aldobolyi (hajtotta fel az ötödik sört a derék angol), az ön baja emlékeztet engem annak a szintén rokonszenves ír szarvasmarhatolvajnak a legendás esetére, aki nem tudta bizonyítani, hogy a marha az övé, mert a járlatlevele, billog formájában, a marhájára volt sütvé. Ha meg a marháját előmutatta, mindenki láthatta, hogy lopott.

Ennyi emberség könnyekig meghatotta Dudit. – Mitévő legyek?! – tört ki belőle, mert már két napja ivott, és se több sörre, se több napra, pénzből-szabadságból nem futotta. – Mit tanácsol?

– Kérjen másolatot az eredetiről. Azt vágja a pofánkba. Mi majd szemet hunyunk, hogy nem az eredeti, és kiadjuk mind a 32 ládát. Viheti, vigye isten hírével.

A Néphatalom a külsországba szakadt honárulóval szokatlanul udvarias hangot ütött meg. Kész örömmel gyártanak másolatot akár tucatjával is, és nemcsak erről, bármi más hiányzó okmányról, amely birtokukban van, a születési bizonyítványtól a halottlevélig (és itt 77 okmányfeleség árjegyzéke következett kormányvalutában – ha az volna a kedvtelése, hogy okmánymásolatokkal kitapétázza a falat), ám sajna, a fentnevezett hagyatéki okmány nem lévén birtokukban, arról másolatot nem adhatnak ki. Aldobolyi Dudi eltöprengett, hogy mitévő legyen, s miután már e célból annyiszor tette saját orrára a mutatóujját, lelki szükségét érezte, hogy a más orrára tegye; ám angol születésű felesége ezt nem szerette és azzal a fensőbbes mosollyal, ahogyan Ra Isten Hitvесе leckéztette volna élete párját, így szólt: – Douglas (drágám), amióta tévés rögeszmék után szaladgálsz, nem nyírod nekem a gypet, nem pelenkázod a Babát, nem takarítasz és nem főzöl rendesen. Hanem hasra hízol, nem keresel eleget, és mindig útban vagy. A női felsőbbrendű egyenjogúság híve vagyok, s úgy érzem, legfőbb ideje, hogy az ilyen sikertelen örökséghajhászokat, mint te, megrövidítsék egy herezacskóval.

Dudi belátta, hogy nem jó orra tette a mutatóujját, és hogy valamit kisüssön, ahhoz ügyvéd orra kell.

– Ha az Okmány már birtokában volna, jelzaloghitelt vehetne fel az örökségre, és akkor kikaparhatná – morfondírozott az ügyvéd.

– Ha az Okmány a birtokomban volna, nem ide jönnék, hanem a rosszlányok bűnbarlangjába, és elverném az örökség felét (hülye) – toldotta meg titkos gondolatával mondandóit Dudi. Az ügyvéd elröstellte magát, és megszerkesztette a Belügyminisztériumi Beadványt. Folyamodvány Zártkörű Ládafelbontási Engedélyért, ügyvéd és közjegyző jelenlétében, okmánykajtatás céljából, a vélelmezhető örökös költségére és terhére, de szigorú kizárásával az oda- és visszacsomagolás megejtése tartamára.

A költségek meghaladták egy népautó vételárát, de a belügyi engedéllyel meg-ejtett hatnapos ládabontogatási hadjárat megállapította, hogy az örökagyást bizonyító Eredeti Okmány a 13-ik láda fenekén van. Dudi a haját tépte.

– Közjegyző úr! Hát miért nem másolta le?!

– Nem lehet egyszerre ellenőrizni meg másolni is, kivált, ha se bélyegzőm, se bibliám.

– Ügyvéd úr! Hát miért nem lopta el?!

– Olybá veszem, mintha azt kérdezte volna, miért nem gyújtottam meg, hogy Okmány a lobogó, fidibuszi lángjánál tüzesítem meg lehamvadó szivaromat. Nem élünk a középkorban, ahonnan ön jött, Mr. MacAldobolyi, mi civilizált náció vagyunk, a teremburáját.

– *By all means* – helyeselt Dudi –, de mi a következő húzásunk?

– Visszaküldetjük a 13-as ládát Szülőhazájába, és hivatalosan felkérjük a Kedves Szülőhazát, 32 tanú jelenlétében bontsa ki, készítsen másolatot az Okmányról és küldje el. A ládát pedig csomagolja vissza, és postafordultával tegye hajóra.

Ami meg is történt – nem ugyan hamarabb, de milliószorta lassabban, mint ahogy kimondom; mégis, ládák-levelek térültek-fordultak, és kurta két hónap múlva ott volt a 13-as láda a rakparti Főraktárban a többi 32 közt, a levél pedig az ügyvéd íróasztalán. A halálraítélt az átváltoztató ítéletet nem várja olyan szívrepesve, mint ahogy az íróasztallal szemközt Aldobolyi Dudi a levél felbontását várta. A papírvágó dallamosan hersent végig a borítékon, a hibás angolsággal fogalmazott levelet az ügyvéd behízelgő ír-katolikus torokhangon duruzsolta:

„Kedves Ügyvédközösség! Kiváló Kollégánk! Az Ön Fényes Felkeresése Ürügyén és az Ön szép Országának Ékes Hazánk Békeszerető Baráti jobbát nyújtva, reméljük, hogy Ön is megőrül nekünk most, hogy mi önökkel annyira meg vagyunk elégedve. Kérését készséggel tetőztük, ahogy az Ragyogó Ügyfelük kívánságát tükrözve nekünk odamondva volt. Ezért bátorkodtunk 1) ládát felbontani 2) Végrendelmenyezeti Okmányt kiemelni 3) róla hiteles másodlatot készíteni 4) felülbélyegezni 5) visszaküldeni. Vagyis a) a hiteles és felülbélyegzett másodlatot és az Okmányt ott találja a visszaküldött láda fenekén, ahonnan elővettük, ha kibontja. Teljes megelégedésére vagyunk kiváló jóbarátsággal – a Hatalom Hiteles Másodlat Kiadó Alkarhatalmi Államkirendeltsége megbízásából X. Y. Olv. Aláír. Segédhivatali alügyközegi külügyér.”

– Kedves ügyvéd úr! Az én dilemmám az, hogy most ezzel a fránya istenverte le-
véllel melyikünk törülje ki a s-s-s...se...vala... – kezdte volna Aldobolyi Dudi, teljesen el-
kenődve; de nem fejezhette be, mert sem az ügyvéd letorkoló dörgedelmet nem hallhatta
jogállamról és jómodorról, amelyben élünk, sem pedig a tulajdon elkámpicsorodott
visszavágását a zsvány világ ügyvédi összetartásáról, amelynek hogy a betyár kiskésit
emlegette volna, már nem tudott róla; mert a vállalati orvos tanácsára, két hónapra ideg-
szanatóriumba vonult.

*

Hogy ezt az első örökösödési idegösszeomlását csak súlyos nosztalgikus bús-
komorság árán úszhassa meg, a sors úgy látta jónak, hogy Dudi vállalati szanatóriuma
Pearlmouth mellett legyen. Ablakából láthatta a kikötődaruk nekilendülését a raktár-
házak palatetői fölött; hallhatta a hajók megbúsult ködszirénáit, örökségi ládákkal a
gyomrukban. Egy szép napon arra lett figyelmes, hogy a parkban marhakolompolást
hall, és arra következtetett, hogy ahol marha kolompol, annak a kolompnak be is kel-
lett szöknie valahol a kerítésen. Megkereste a nyílást, és azontúl rendszeresen kijárt
a kocsmába, ahol sokakkal összeismerkedett. A legtöbbje, ki görbén, ki egyenes úton,
a kikötőből élt: tatarozta, mázsálta-bélyegezte-láttamozta vagy fosztogatta – mikor
hogy. Így kedvesedett össze Mr. Mooney-val („nevezd Charlie-nak”) és bandájával; s így
tudta meg, hogy ha jól behágdal a pedálba, az ember kerékpáron félóra alatt a raktár-
telep kerítésénél van, ahol ugyanaz a marhakolomp szól, mely hű nyomravezetője bár-
kinek, aki kerítésen – hézagot keres.

Charlie bandáját nem volt nehéz meggyőznie, hogy ő csak afféle „frájer”, aki pali
volna egy hivatalos cédulára a Bal-Észak 78-as Főraktár IX. Raktér D. Raksor 13-as lá-
dája fenekén. Ám Charlie nehéz felfogású volt és lusta: ha ilyen jól tudja, nevezzen be
arra a bizonyos éjszakai kirándulásra, amikor a 78-as sorra kerül – elviszik barátságból.
De lévén, hogy gengszterrandevúnál „az időzítés a lelke mindennek” (Charlie kifejezé-
se) – Dudi úgy érezte, nem kerékpározhat; és élete nagy kalandjába beavatta a feleségét,
aki szeretett előre inni a medve bőrére, és ittas állapotban örökséget bezsebelni. A csa-
ládi kocsit Dudit ott várta a kerítés megbeszélte hézagjánál, a megbeszélte éjszakán, a fe-
leséggel a volánnál, aki a volánig még csak látott, de annál sokkal tovább nem. Dudi
annak a jóistennek ajánlotta lelkét, aki hülyegyerekekre és részeg örökösökre vigyáz –
mert Charlie költségére ő is felöntött a garatra, és le se feküdt, hanem popzene mellett
virrasztva várta a füttyjelet. A füttyjelet nem is hallotta, csak a libabőrös hátán érezte
meg – nosza, a kolompoló marhák járását követve, lerohant a parkon át, ki a keríté-
sen, és tíz perc múlva már a kikötőben titokzatosan nyiladozó kerítés-kiskapunál szállt

ki a kocsiból. Itt néhány szikrafogós cigit nyomott a felesége markába, amely éjszaka nem parázslík – hogy azt szívja –, és meghagyta, hogy tompán morgó motorral, feszülten várjon.

A tolvajbanda hamar megtalálta a rakrészeletet, és mialatt Charlie kikapcsolta a riasztóberendezést, Dudi és a többiek a betonra billentették a felfeszített 13-as tartalmát. Dudinak melege lett, és zakóját hanyagul egy falikampóra hajította. Egy szempillantás alatt végeztek, a vagyont érő aranyzománc zenélő *bees-bab*-szokhoz hozzá se nyúltak („a haver szajréja szent”), az okmányokat tartalmazó fekete celofán táskát átumboldálták jogos tulajdonosának, aki épp zakóját akarta magára kanyarítani nagy sietvést, de nem tudta. A nagy rángatástól a belsősebb golyóstoll-csippentőjének sikerült elérnie azt, amit eladdig nem sikerült, az érintkezés felbizsergett, a fém egy áramkört zárt (mely még az imént az ügyes kezű Charlie jóvoltából „nyitva volt”), a sorba kapcsolt vézscsengő-berendezés tizenkét harangja eldöndült, a vezeték eltelt étellel, a Bal Észak 78-as Főraktár IX. Raktér Ládárezszele örökkel-rendőrökkel. Az előiramló rohamos-tag úgy körülzárta a bandát, hogy szirénájától sem a riasztóberendezés berregését hallani, sem a pattogva feladott keresztkérdéseket érteni nem lehetett.

Zakóját letépvé a falikampóról és nyargalvást magára öltve, csupán Dudinak sikerült ideig-óráig egérutat nyernie és a kikötőkerítés kiskapujáig futnia; de már csak anynyi ideje volt, hogy a fekete celofántasakat a kocs ablakán behajítsa, és várakozó feleségének odakiáltsa: – Ezt az ügyvédnek! – mert már a hatalmas termétű teperőemberek letéperték, és többedmagával megbilincselve egy rabomobilba zárták. Míg a rabomobil elrobogott vele, volt mit izgulnia: mi lesz, ha a feleségének utánaszáguldanak, lefülelik, és elkobozzák a végrendelet eredetijét, a hivatalos másolattal, nagykövetségi pecséttel és nagyköveti vízjeggyel ellátott fordítással egyetemben – mi lesz? Aggodalma fölösleges volt: az okos asszony az előkészített, felbélyegzett borítékot a sarki postaládába hajította, az ügy elboronálva, a végrendelet máris továbbítva volt az ügyvédnek, ő maga cigarettázva várta be a rendőrautót; azok a leigazolás után – gyorshajtási riadalmáért bocsánatot kérve – az asszonyt elengedték.

Dudinak szerencséje volt: megúsza. Hogyan? Ez így történt.

A vizsgálat kiderítette, hogy a kikötőben egy gengszterbanda garázdálkodott. A banda bérbetöréseket, bérlopásokat vállalt, utolsó felbujtóját, Mr. Douglas MacAl-dobolyit körözik. Sikerült elfogni és ártalmatlanná tenni a banda vezérét, A. Dodó hajléktalan egyént, aki főkolomposi vallomásaiban elmebeli állapotának megvizsgálását kérte és a pearlmouthi idegszanatóriumra hivatkozott, ahol szökéséről nem állnak adatok rendelkezésre. A bíróság a vádlott leküzdhetetlen reszketését figyelembe véve, a rá kiszabható jogerőt négyévi börtönre, őt magát a börtönök túlsúfoltságára való tekintettel 18 hónapi felfüggesztésre ítélte, és mint nemkívánatos idegent kiutasítja az országból.

Aldobolyi Dudi ama sokak közé tartozott, akiknek az élet nem köti az orrára az igaz valót, és meghalnak anélkül, hogy megtudnák. Dudi sohasem tudta meg, hogy a kikötőigazgatóságtól a darukezelőségig, a biztonsági rendészeknél a járásbírósig Pearlmouthban mindenki a kikötőfosztogató bandáktól húzott sápot, abból fedezte nyaralását, generálta autóját, tatarozta házatáját. Amikor Dudi a zakóját odaakasztotta, ahová nem kellett volna, és óvatlan golyóstollával a riasztóberendezés áramkörét zárta, ezrek és ezrek zsebpénzét veszélyeztette; kirántotta zsebéből azt a kis „extrát”, amiért milliók meggyőződése szerint „élni érdemes” és szociológiai műszóval élve, szétdúlta

a pearlmouthi társadalom infrastruktúráját. Ezért verték el rajta (mint bandavezéren) a port és nem Charlie barátján, aki még csak meg se ütötte magát, úgy ejtődött a buliból, társaival együtt – harmadnap már ott „srenkeltek” a rakparton, s ki tudja, az infrastruktúra láncolatán át a járásbíróság hivatali felbujtója megbízásából.

De amíg a kiutasítás Damoklesz-kardjával a feje fölött szabadlábbon bujkált, mégis megsejtett egyet-mást, mert éjszakai hazalátogatásai alkalmával, két mind lanyhább, mind ridegebb ölelés közt csak átböngészte levelezését. Az ügyvéd a mesés örökséget egy világcég kezébe tette le, hogy bocsássa árverésre, New York-i csarnokaiban. A Ponsonby-cég levele így szólt: „Sajnálattal közöljük, hogy az ön állítólagos IV. századi avar vízorgonája múlt századi silány hamisítvány, és 4 krajcárnál többet nem ér. Ami feltehetőleg orosz, de nem igazán XVIII. századi burnótosszelencéjét illeti, szakértőnk megállapította, hogy polivinil-gezemecilén műanyag, s ami a teknőcből eredeti, annak a porca is levált és érintésre pöcög, tehát értéktelen, talamári *talmi*. Rekeszszománcos asztali vilanyzongorájával szerencséje van, ez valóban XIX. századi utánzat, de hátlapja repedt, öntött bakelitkerekerei pedig sokat lerontanak belőle az igazi gyújtó szemében: 6 krajcár. A többi, rossz állapotban lévő, számos vihar, háború és forradalom verte, jellegzetesen közép-európai hamisítvánnyal, kandallófűtatóval, ágymelegítő serpenyővel, paraszaskorsóval, füstölővel stb. nem szívesen foglalkozunk, de miután a megszabott három hónapos időhatáron belül fenti kacatokért nem jelentkezett, sem felháborodva zokogó becsüünk kikiáltási ármegjelölése ellen óvást nem emelt, fogadja teljes kiegyenlítésünk jeléül a mellékelt 10 krajcárt, ajándék öreg-bélyegben. Tisztelettel: Ponsonby Ignác Incorporated-Limited, Newyork-Párizs-London”.

Még a szigetországban, amikor más földönfutó társai elmarták a londoni hidak alól, és annyira kifelé állt a szekere rúdja, hogy már Doverben csövezett, hajnalban Dudi, egy köztéri közpadon azokból az újságpedőkből bontakozva, amelyekkel takaródzott, a TIMES pletykarovatában a következőket olvashatta: „csak valaki magát megnevezni nem akaró közép-európai nábob szórhatta szét azokat a felbecsülhetetlen műkincseket, amelyek tegnap Ponsonbyék newyorki árverési csarnokában gazdát cseréltek. Az áttört ötvösműves armadillo-porc aranyzománcos tubákosszelence, amely valamikor Nagy Kataliné volt és a cárnő három orosz falut adott érte, Aga Kán tulajdonába került. A kloássonné zenélő asztali szökőkút a hórihorgas Ronnie Macphee kopra-multimilliomos gyűjteményét gazdagítja, aki holta napjáig sem fogja megtudni, hogy nagyapja nem kobraival, hanem kopráival szerezte mammut-vagyont; az ormolú táncoló szobornimfa kezében csicsergő főberzsé órakalitka (amely egy felhúzásra százötven évet jár, s eddig csak kétszer babráltak vele fejedelmi komornyik-ujjak, egyszer Mme Pompadour hálósobájában) Reggie Alvarez afrik-milliárdos mexikói kastélyába vándorol, aki yachtjának barátait azzal szokta szórakoztatni, hogy amivel a papa a milliárdjait szerezte: az afrikot – Afrikával téveszti össze. A XVIII. sz. velencei arany paraszaskorsó, a XV. sz., zsoldárt nyikorgó elefántcsont térdeplőzsámoly, a XII. sz. krizelefantin, »visegrádi« okarána (az egész világon kettő van!) – mind-mind oly felbecsülhetetlen értéket képvisel, hogy – mint az utolsó Ponsonby-kalapácsütés után kiderült – a befolyt összegért újra felépíthetnék a Szent Péter templomot”. Ám Dudi eltompult szelleme az ő 32 ládája és a Ponsonby-árverés között már sem nem látott, sem nem keresett összefüggést.

Ez is egyike volt ama titkoknak, amelyeket Aldobolyi Dudi soha nem tudott meg; aminthogy nem értesült edésszülei szerető hangjáról, akik gyakorta emlegették, zsembelve-fortyogva, az anyja, Tinka Babamama fátyolos szemmel és Idősb Aldobolyi

Kázmér keserű keresztet vetve rá: „csak Öregapó öröksége kellett neki. Most úgy él Angliában, mint egy nábob, rólunk tudni sem akar. Mindig mondtam neked: hálátlan gyerek ez a te gyereked; rossz fiú volt és az is marad.” Aminthogy a rossz fiú és rossz férj, felesége végzetlen bosszúságára, már azt sem tudta meg, hogy házán kicseréltette a zárat, s hogy az asszony kitette a szűrét, beadta a válókeresetet: Dudi arra az ajtóra már nem került, kulcsát elhányta-elvesztette; mi több, nábobsága napjait sem Angliában töltötte már, s ez egyszer kedvezett neki a szerencse. Most, azzal az egy szál öltönyével, amije megmaradt, a nemzetközi áltevehajcsárok kedvelt gyűldéjében, amelynek mulatólokáljához emeleti hasiskereskedelmi titkos kimérés és bordély is tartozik, Dudi éjszakai portás Algírban. Azért Algírban, mert ez az a csóró-paradicsom, amelynek a legkevesebb országgal van kiadatási egyezménye.

PLUGOR SÁNDOR